



DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 9 lipca 2015 r.

Poz. 4404

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.232.2015.19 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 26 czerwca 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.)

orzekam

nieważność Uchwały Nr 51/VII/15 Rady Miejskiej w Wieleniu z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze wsi Gulcz w rejonie działek o nr ewid.: 507, 508, 526 i 527 - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałę Nr 51/VII/15 Rady Miejskiej w Wieleniu z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze wsi Gulcz w rejonie działek o nr ewid.: 507, 508, 526 i 527 doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 28 maja 2015 r.

Jako podstawę prawną uchwały powołano art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 ze zm.)

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym burmistrz sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium. Ponadto w myśl z art. 20 ust. 1 ustawy plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium.

Organ nadzoru stwierdza niezgodność planu miejscowego z powyższymi przepisami, w związku z naruszeniem ustaleń studium odnoszących się do terenów objętych planem.

Zgodnie z ustaleniami studium tereny oznaczone w planie symbolami „P1” i „P2”, stanowią tereny położone w strefie produkcji rolnej, dla których mogą być ustalone ograniczenia na podstawie przepisów o ochronie przyrody, należącej do strefy gospodarki rolnej.

W planie natomiast, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 2 i § 7 uchwały, ustalono jako przeznaczenie podstawowe terenu składy i magazyny z dopuszczeniem baz magazynowych, transportowych, warsztatów naprawczych, logistyki z wyłączeniem działalności produkcyjnej.

Zatem wyznaczenie terenów składów i magazynów na terenach, dla których studium przewiduje rolniczy kierunek zagospodarowania przestrzennego, a więc ustalenie w planie miejscowym przeznaczenia terenu niezgodnego, a w tym przypadku również i sprzecznego z kierunkami zagospodarowania przestrzennego wyznaczonymi w studium, stanowi naruszenie art. 15 ust. 1 ww. ustawy.

Zgodnie z przepisem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, w tym minimalną intensywność

zabudowy, jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej oraz minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej.

W § 7 pkt 1 lit. c oraz § 7 pkt 2 lit. c uchwały, dla terenów składów i magazynów (symbol „P1” i „P2”) ustalono minimalną oraz maksymalną intensywność zabudowy jako stosunek powierzchni zabudowy do powierzchni działki.

Natomiast w § 7 pkt 1 lit. d oraz § 7 pkt 2 lit. d uchwały dla ww. terenów ustalono minimalną powierzchnię biologicznie czynną na poziomie nie niższym niż odpowiednio 10 % i 15% „powierzchni wyznaczonego terenu”.

Należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem powinien pozostawać w zgodzie z Konstytucją, ustawami i aktami wykonawczymi do ustaw. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa.

Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy gminne nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji (por. wyrok NSA z dnia 20 sierpnia 1996 r., sygn. akt SA/Wr 2761/95).

W związku z powyższym regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny.

Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, stwierdzając w wyroku z dnia 15 października 2013 r. (sygn. akt II SA/Po 620/13), że „ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Tak więc należy stwierdzić, że Rada Miejska modyfikując obowiązujący przepis prawa i ustalając wartość wskaźników minimalnej oraz maksymalnej intensywności zabudowy jako stosunek powierzchni zabudowy do powierzchni działki oraz wyznaczając wartość wskaźnika minimalnej powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni terenu wykroczyła poza przyznany jej zakres delegacji ustawowej.

W związku z istotnym naruszeniem wskazanych wyżej przepisów prawa należało orzec o nieważności ww. uchwały w całości.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie:

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek